
VRIJEME ZA PLAČ I VRIJEME ZA BORBU

By David Wilkerson

November 17, 2008 Čitajući Stari zavjet, otkrivam kako mi je vjera vrlo ohrabrena primjerom koji je ostavio David. Ovoga čovjeka pogodila je strašna nesreća koja je dovela do toga da mu je život bio ugrožen od njegovih najbližih. Zadivljen sam Davidovom odlukom da usred svoga pogibeljnog trenutka dobije riječ od Boga.

Evo tog prizora: David i njegova skupina od šesto odanih ljudi bježali su od kralja Šaula koji ga je htio ubiti. U jednom trenutku, ova mala vojska utaborila se u gradu zvanom Siklag, gdje su smjestili svoje obitelji. Odatle su otišli u bitku, ostavljajući svoje žene i djecu sigurne iza sebe.

Nakon bitke, Davidu i njegovoj vojsci bilo je potrebno tri dana da se vrate kući. Za to vrijeme njihovo su mjesto iznenada napali Amalečani. Ovaj žestok neprijatelj oteo je Davidovu obitelj i obitelji njegovih ljudi te spalio čitavo mjesto. Zamislite prizor kad se vratila Davidova vojska: "Kad (su) došli u grad, vidješe da je grad spaljen, a njihove žene, njihovi sinovi i njihove kćeri odvedeni u ropstvo" (1 Sam 30,3).

Ovi hrabri ljudi vjerojatno su ostali bez riječi kad su otkrili što se dogodilo. Bilo je to tako iznenada i tako katastrofalno da sve to nisu mogli ni shvatiti. Zamišljam ih kako zabezeknuti i zbunjeni hodaju okolo vapeći u agoniji: "Kako se to moglo dogoditi? Zašto je Bog to dopustio?" "Tada David i ljudi koji bijahu s njim podigoše glas i plakahu *dok im nije ponestalo snage za plač*" (1 Sam 33,4).

Ovaj prizor iz Davidova života pokazuje nam da kad dođe nesreća definitivno postoji vrijeme za plakanje. Pismo opisuje Davidove vojnike kao "hrabre ljude", misleći time da su to bili ljudi koji su otvrdnuli u borbama i nisu plakali. Ali ovaj nesretan događaj naveo je ove hrabre ljude da snažno zaplaču.

Na kraju krajeva, to nije bila mala nesreća. Nisu oni zaplakali samo zbog gubitka domova, stoke i usjeva; to bi brzo prebrodili. No njihove su duše bile probodene prijetnjom njihovim ljubljenim ženama i djeci. Ali ono što je slijedilo iza ovoga prizora bilo je za Davida čak pogubnije: "David se našao u velikoj nevolji, jer su ljudi počeli govoriti da će ga kamenovati, budući da su svi bili ogorčeni" (2 Sa 33,6).

Ono čemu danas svjedočimo u svijetu opisano je u Pismu kao "dan odmazde Jahvine, godina naplate da Sion osveti" (Iz 34,8) Vjerujem da kroz sva današnja burna i kaotična događanja u svijetu Bog ruši pohlepu, gramzljivost i ponos. Uvjeren sam da ne može dulje dopuštati seksualne perverzije da unište dušu čitave generacije. I vjerujem da su istospolni brakovi postali plamište Božje odmazde.

Razdoblje povijesti koje opisuje Izaija puno je plakanja, straha i drhtanja. Međutim, Gospodin je dao Izaiji riječ jamstva za njegov narod: "Ukrijepite ruke klonule, učvrstite koljena klecava! Recite preplašenim srcima: 'Budite jaki, ne bojte se! Evo Boga vašega, odmazda dolazi, Božja naplata, *on sam hita da nas spasi*'" (Iz 35,3-4).

U biti Gospodin govori: "Ukrijepite iscrpljene. Izgrađujte one među vama koji su slabi. Hrabrite one koji se boje i puni su tjeskobe. Recite im: 'Nema potrebe za strahom. Sve je to djelo Gospodnje. Kroz sve to on će svoj narod sačuvati. *On to čini da vas spasi.*'"

Ljubljeni, kad dođe strašna kriza, čak i najpobožnijima među nama zadrhti srce i dožive iznenadan nalet straha. U takvo vrijeme nije grijeh imati iznenadan trenutak duboke tjeskobe. Doista, kad je

Gospodin dao Izaiji ovu riječ, on je uvjeravao da nitko tko je svladan užasnom situacijom neće njome biti zgažen. Htio je da svako umorno i uznemireno srce čuje: "Ne boj se! Ohrabri se jer je Gospodin Spasitelj svome narodu."

Nakon razdoblja plakanja dolazi vrijeme borbe. Dolazi trenutak kad sve plakanje mora završiti. Tada se narod Božji mora dići iznad svoje žalosti, iznad svake strašne slutnje, i vratiti u borbu. U Novom zavjetu Poslanica Hebrejima odzvanja Izaijinim riječima: "Zato uspravite mlitave ruke i klecava koljena i pravo hodite svojim nogama da se hromi ud ne iščaši, nego radije da ozdravi" (Heb 12,12-13).

Ovo zapravo znači: "Ne ostanite dolje. Dignite se i borite za svoju vjeru. Vježbajte svoje pouzdanje u Gospodina. Ne popustite pod bolnim, drhtavim koljenima. Umjesto toga, nastavite trčati. Ako podlegnete strahu i brizi, vaša vjera na kraju može biti osakaćena."

Pogledajte "osakaćen" odgovor Davidove vojske na svoju nesreću. Nakon što su ti hrabri ljudi prestali plakati, razbjesnili su se. Krivili su Davida što je dopustio tu tragediju. Bili su tako izvan sebe, tako ogorčeni svojom užasnom nesrećom, da su počeli skupljati kamenje da ga ubiju.

Po mome mišljenju, to je točno ono što većina ljudi čini upravo sada nad sadašnjom ekonomskom nesrećom. Mnogi su zaslijepljeni svojom povrijeđenošću. Okreću se lijevo i desno te pitaju: "Tko je kriv za tu nesreću? Bacite ga u zatvor!"

Molim svakoga Isusovog sljedbenika: Zaboravite sve o tome kako smo dospjeli na tu točku. Zaboravite o tome tko je odgovoran. A što je još važnije, zaboravite na svoje osobne "kad bih": "Kad bih samo učinio ovo ili ono, novac mi ne bi propao." Ako tako razmišljate, vaš će se strah pretvoriti u bijes ili u nešto drugo što sakati i uništava duh. Ne! Gospodin ima drukčiju uputu za svu vašu snagu. Njegova nam Riječ kaže: "Sad je vrijeme da se borimo za svoju vjeru!"

Pogledajte Davidov odgovor na njegovu nesreću: *on se ohrabri*. "David se ohrabri u Jahvi, svome Bogu" (1 Sam 30,6). Umjesto da se preda strahu, odlučio je boriti se sa svojim strahom. Vjerujem da je to učinio prisjećajući se svih prošlih Božjih izbjavljenja u svome životu. U mladosti je David ubio medvjeda i lava i pogubio diva Golijata. Sad se prisjetio tih bitaka i mnogih drugih koje je zadobio. Svaka pobjeda bila je zadobivena zbog njegove nepokolebljive vjere.

David je govorio: "Trebam riječ od Gospodina." Znao je da ga nitko drugi ne može ohrabriti – ni njegov svećenik Ebjatar ni mudri zapovjednici pod njime. Nikakav savjetnik. David je trebao riječ izravno od Onoga tko ga je izbavio iz svake nesreće s kojom se suočio.

Ljubljeni, jednako je istina i za vas i mene danas. Jednostavno ne postoji nitko na zemlji tko može podići vašu dušu iz očajja. Nitko ne može ohrabriti vaš duh dok traje vaša kriza. *Svima nam je potrebna vlastita riječ od Gospodina*. Poput Davida, pozvani smo da se ojačamo prisjećajući se Božjih izbjavljenja u našim životima. I moramo se sjetiti onih vremena kad se Bog pokazao plodnim u prošlim generacijama.

Naše hrabrenje jedan drugoga može ići samo do određene točke. Ako su propovijedi koje čujete od svoga pastora pomazane, u vama će stvarati život. Propovijedanje Riječi Božje uvijek će ohrabriti njegove svete. Isto tako, zajedničko bogoštovlje podići će vas za određeno vrijeme. Ali kako brzo nakon nedjeljne službe zaboravljamo da je naše podizanje gotovo! Kad prođu ponedjeljak i utorak, a vijesti su loše, često padamo natrag u nespokoјstvo tjeskobe i straha.

U normalna vremena, u stanju sam primiti savjet od svoje pobožne supruge Gwen. Ona je uvijek tu da mi da dobru riječ, upravo ono što trebam. Ja prema njoj osjećam kao David kad je rekao Abigajili: "Gle, uslišao sam tvoj glas" (1 Sam 25,35). Ali stvari mogu biti drukčije u nesretna vremena. Kad nam je vjera u opasnosti – kad su nam vlastiti životi u opasnosti – savjet supružnika, pastora i mudrih prijatelja može ići samo do određene točke.

Danas živimo u strašna vremena koja je malo od nas ranije upoznalo. Istina je, samo osobna riječ od Gospodina može nas provesti kroz takva vremena s trajnom nadom koja nam je potrebna. No Bog je uvijek kroz svu povijest vjerno osiguravao riječ svome narodu.

U Starom zavjetu čitamo taj izraz iznova i iznova: "Dođe riječ Gospodnja ..." Pismo kaže za Abrahama: "Poslije tih događaja Jahve uputi Abramom riječ" (Post 15,1). Za Jošuu čitamo: "... prema riječi Gospodnjoj koju je zapovjedio Jošui" (Jš 8,27). A tako je bilo i s Davidom i prorocima. Čitamo za njih: "Riječ Gospodnja dođe ..."

Ali što se tiče naroda Božjega danas, mi imamo Duha Svetoga koji boravi u nama da nam kaže riječ iz neba. Po njemu je riječ utjehe, ozdravljenja i vodstva od Gospodina na raspolaganju svima koji se pouzdaju u njega.

Promotrite šesto vojnika koji su slijedili Davida. Oni su čuli riječ koju je Bog dao svome vođi. Ali ta riječ trebala je postati stvarna svakom onom vojniku zasebno. To je trebalo biti nešto izgovoreno od Boga njihovom vlastitom duhu tako da se i oni mogu početi boriti.

Isto tako i danas, vjerujem da je poziv svakom vjerniku da ostane u Pismu dok Duh Sveti ne učini da obećanja Božja počnu "skakati" sa stranica *njemu osobno*. Možemo znati kad se to dogodi jer čujemo tihi glas Duha kako šapće: "Ovo obećanje je tvoje. Ovo je Riječ Božja dana upravo tebi da te provede kroz ova teška vremena."

Uvjeren sam da ne možete voditi bitku vjere bez sigurnoga glasa od Gospodina osobno vama.

David se ohrabrio, povratio borben duh i odmah djelovao u vjeri. Kad je David povratio svoj borben duh, poslao je po nešto što je poznato kao efod. To je bio oplećak na čijim su poremenicama bila pričvršćena dva draga kamena. U određenim prilikama Bog je govorio kroz efod te je David odlučio dobiti riječ izravno od Gospodina.

"David reče svećeniku Ebjataru ...: 'Donesi mi ovamo oplećak!' / *Ebjatar donese Davidu oplećak*. Tada David upita Jahvu za savjet govoreći: 'Hoću li u potjeru za onim razbojnicima i hoću li ih stići?'" (1 Sam 30,7-8).

Pogledajte što je David ovdje učinio. Nakon što je plakao i nakon što je povratio borben duh, otišao je ravno na koljena. I Gospodin mu je dao riječ vodstva koja mu je bila potrebna: "A on mu odgovori: 'Idi u potjeru, jer ćeš ih zacijelo stići i zarobljenike ćeš izbaviti'" (1 Sam 30,8). Božja riječ vodstva za Davida bila je: "Idi naprijed. Pobjedit ćeš." Drugim riječi: "Bori se!"

Odmah u sljedećem retku čitamo: "I pođe David sa šest stotina ljudi koji bijahu s njim" (1 Sam 30,9). David je brzo djelovao prema riječi koju mu je Bog dao. Međutim, pitam se, kako je David znao kamo da ide? Kako je znao kojim pravcem da pođe da sve povрати?

Vjerujem da je iza Davida bio tihi šapat: "Ovo je put, njime idi." I, ljubljani, jednako je istina i za nas

danas. Mnoge crkve pjevaju evanđeosku pjesmu koja podiže: "On će stvoriti put" i naš Gospodin upravo to čini. Vidite, on je imao gotov plan za svakoga od nas prije nego je sadašnja nesreća došla. I njegov plan još uvijek funkcionira čak i sad pred svim metežom s kojim se suočavamo.

Uvjeran sam da je riječ koja se Davidu iznova i iznova odigravala u umu bila: "Zarobljenike ćeš izbaviti." David je dobro znao da neće povratiti svoju kuću u Siklagu. Nijedan njegov vojnik neće obnoviti svoj dom, svoj vrt, svoje imanje. Sve je to otišlo. Ne, sve što su išli povratiti bio je *spas i sigurnost njihovih obitelji*.

Vidite li paralelu s našim vlastitim razdobljem? Ti ljudi nisu išli povratiti prošli stil života. I nisu išli povratiti iste mirne i tihe dane koji su ranije bili tako spokojni. Ta "dobra stara vremena" sad su bila prošlost.

Ali to nije bilo ono što je bilo važno Davidu i njegovom hrabrim ljudima. Sve o čemu su se brinuli bile su njihove obitelji – sve što je doista bilo važno trebalo se spasiti. Možda će nakon toga morati živjeti sa svojim ženama i djecom u šatorima. Ali Bog ih je uvjerio da će biti spašeni.

Bog nije rekao Davidu kako će izbaviti njega i njegovu obitelj. Ljubljeni, Gospodin nam neće objašnjavati kako će se pobrinuti za naše ljubljene. I neće nam pokazati kako će nas sačuvati u najgora vremena. Njegovi su putovi tako neobični i tako nezamislivi da ih nikada ne bismo bili u stanju otkriti za čitava svoga života.

Za Davida je izbavljenje došlo kroz neobičan izvor: kroz jednoga mladog umirućeg Egipćanina. Ovaj je sluga bio napola mrtav kad ga je David našao u pustinji te ga je nahranio i napojio. Kad ga je pitao: "Tko si ti?" mislim da je Bog šapnuo: "Davide, on je tvoj spas." Kako su neobični i kako čudesni njegovi putovi! Ovaj put bio je to gotovo mrtav egipatski momak koji je pokazao put Davidovoj vojsci kako da nađu utaborenog neprijatelja. Ukratko, Bog je upotrijebio jednoga bezimenog momka da vodi njegov narod da sve povrate.

I na kraju, dopustite mi da vas ponovno povedem do Izaije 35,4: "Recite preplašenim srcima: 'Budite jaki, ne bojte se! Evo Boga vašega, odmazda dolazi, Božja naplata, on sam hita da nas spasi!'"

Dok je svijet pod odmazdom i dok se čini da sve stvari jure potpuno izvan kontrole, Bog je u procesu spašavanja nas. On koristi čak i kaos svjetskih događaja da postigne svoje spasenje. On je vjeran da spasi i sačuva svoj narod u svakoj nesreći.